

Jen skořápky

Na dřevěné lavičce
v zahradě sedávám
v podzimní čas,
slunce mě po líci hladí,
a chladný vánek
čechrá vlas.

Hrst lískových skořápek
v ruce své mám.
Jen tak je z dlaně
do dlaně přesévám,
a poslouchám,
jak jedna o druhou zvoní.

Skořápky rozbité,
odhozené,
na hromádce v trávě leží.

Jen skořápky!
Lehounké skořápky,
bezcenné zboží.

Jen skořápky!
Škoda jich.
Jsou pěkně zbarvené,
však na kousíčky rozbité,
a bezcenné.
Jadérko není v nich!

Plné dlaně
skořápek nabírám,
a když je sevřu
o ostré hrany
se popíchám.

Raděj je odhodím!
Co s nimi dělat mám?
Jsou to jen skořápky!
I mnohý křesťan
jen skořápce se podobá,
když jadérko to hodnotné,
ve slupce srdce svého
neskrývá.

Kolikrát Pán tě do dlaní
svých vzal,
a přeséval, a čekal, a litoval,
že jádro v nich neshledal.

Nechtěl tě odhodit,
učinil pro tebe všechno,
abys věčně mohl žít!

Když Boží Duch
tu v lidském srdci není,
pak v Božích očích
bez života
bezcenné je,
hodné zavržení.

Slupka odpadne,
skořápka se odhodí,
jen jádro zůstane.
V něm život je!

Dobrý si proto pozor dej!
Jak někdy červ
skořápku oříšku navrtal,
tak ďábel obchází,
by nejlepší co máš ti vzal.

Na tohle vždycky pamatuj,
a na to dobře dbej!
Ten poklad největší,
ten poklad života,
v skořápce srdce svého
si navždy uchovej!